

בעוד עישון החשיש שומץ את צה"ל, מוכנים רק מפקדים מועטים להודות בקיום הבעייה - אין הסברה, הדיווח לוקה, אין ענישה

גנרל חשיש לוחם בצה"ל

עישון סמים, אם אינן נעשות בנוכחותו... טכניקת האספקה של ג. פשוטה ביותר, ואינה דורשת ממנו כל מאמץ. מדי שבו עיים-שלושה נקבעת נקודת-מיפגש אחרת בינו לבין מיספר נהגים, ביניהם אף נהגים של קצינים בכירים ביותר במטכ"ל. באותם שבועיים-שלושה אפשר לראות מכוניות מסוג כרמל, ואליאנט ודארס צבאיות נעצרות במשך היום, בין שליחות אחת לשנייה עבור המפקד, ומעמיסות את שקיות ה-חשיש בתאי-הכפפות של המכונית, או מתחת למושב הקידמי.

ג. אפילו אינו טורח לבוא למחנה-מטכ"ל כדי למכור את סחורתו. הוא מודה: "ה-מכירה לצבא היא כמו בשוקים, הולך קל ולא מסוכן. מאז שהתחלתי עם הצבא, הפסקתי למכור בשוק האזרחי. שם הרבה

רק פעם אחת נאלץ מפקד היחידה להת-ייחס לעניין הסמים. היה זה כאשר אחד מסמליו, צעיר אשר הוכיח עצמו כחייל ממושמע, סירב לצאת לשמירה. הוא היה מסומם לגמרי, כאשר בשעה חמש אחר הצהריים היה צריך לעלות למפקד קציין תורן, לקבל נשק וציוד-שמירה ללילה. הקציין התורן ניסה להביא אותו מייד למישפט לפני המפקד. הסמל נמלט לחדרו, וכשהוא מסומם לגמרי התבצר בו עם עוזי ורימון שלוף, ואיים לירות בכל מי שיתקרב אליו ואחר-כך למצוץ את עצמו.

אחד הקצינים הנבונים יותר הציע ל-מפקדים וקהל-החיילים הרב שהצטופף סביב חדרו של הסמל, להתפור. הסמל המסומם נרדם, התעורר כעבור כמה שעות מבלי שהופרע משך אותו זמן, והסגיר עצמו למפקד. הוא לא הועמד לדין - לא על הסירוב לעלות למישמר ולא על ה-שימוש בסמים. מפקדו נתן לו עונש אדמ" ניסטרטיבי של שבועיים עבודה במיטבח, במקום עבודותיו הרגילות.

המועדון שבמיספרה חגג את "היציאה מהצרה" של הסמל חבר-המועדון במסיבת סמים סוערת, אשר לשכמותה לא זכה הבטיס מעודו.

חד המחנות הגדולים של צה"ל בדרום הארץ. במחנה זה יחידות שר-נות מחילות שונים, מילואים וסדיר. ספר אחת מיחידות השיריון אירגן לו את ה-מיספרה כווילה בזעיר-אנפין: טסטים על הקיר, תמונות של בחורות, גזרות מתוך הפליי-בוי ונרגילות ערביות פזורות על שטיחי צמר-כבשים המוטלים על הריצפה באי-סדר מאורגן.

במיספרה, שהפכה גם חדרו האישי של הספר, שהוא חייל סדיר ממוצא אשכנזי, מתכנס לו משך כל שעות היום - וכימעט גם כל שעות הלילה - מועדון מיוחד במינו: מועדון מעשני-הסמים של הבטיס. הספר אינו ספק הסמים של היחידה, יש לה ספק-סמים משלה, איש-קבע בדרגת רס"ל, המספק את הסמים לה וליחידות נוספות באזור. הספר הוא רק קבלן-ה-מישנה. הוא מקבל את הסם, ומטיץ אותו במחיר הקרן של הפושר* הראשי, ותמורת זאת מקבל שני סוגי העדפה: החשיש שאותו הוא מעשן ניתן לו חינם, וזאת היתר הנוספת: הוא הפך הדמות החברתית המקובלת ביותר באותו בטיס.

אין ביחידה אדם שאינו יודע כי ב-יחידה יש חיילים וחיילות שמעשנים חשיש. גם רוסא-היחידה יודע זאת: "מה אני יכול לעשות? דיווחתי מיספר פעמים למפקד היחידה על כך, אבל הוא לא עשה שום דבר. אני רק מתנחם בעבודה שהם מעשנים בינתיים רק סמים קלים, חשיש, ועדיין לא הגיעו אל הסמים הקשים."

מפקד-היחידה עצמו, קצין בדרגת אלוף-מישנה, אינו מודה בכך שהוא יודע, ואף מכחיש כי קיבל דיווחים מהדוקטור שלו, אבל כל קציני-המינהלה שלו מודים, כי החשיש הפך מכת היחידה.

פקידת המפקד היא חברתו הקבועה של הספר. היא גם חביבת המפקד, "הוא לא מתעסק עם מעשני-הסמים, כיוון שאו יצטרך להכניס את הפקידה שלו לבית-סוהר." מסביר קצין צעיר את מניעיו של מפקד היחידה לאי-ההתייחסות.

רק פעם אחת נאלץ מפקד היחידה להת-ייחס לעניין הסמים. היה זה כאשר אחד מסמליו, צעיר אשר הוכיח עצמו כחייל ממושמע, סירב לצאת לשמירה. הוא היה מסומם לגמרי, כאשר בשעה חמש אחר הצהריים היה צריך לעלות למפקד קציין תורן, לקבל נשק וציוד-שמירה ללילה. הקציין התורן ניסה להביא אותו מייד למישפט לפני המפקד. הסמל נמלט לחדרו, וכשהוא מסומם לגמרי התבצר בו עם עוזי ורימון שלוף, ואיים לירות בכל מי שיתקרב אליו ואחר-כך למצוץ את עצמו.

אחד הקצינים הנבונים יותר הציע ל-מפקדים וקהל-החיילים הרב שהצטופף סביב חדרו של הסמל, להתפור. הסמל המסומם נרדם, התעורר כעבור כמה שעות מבלי שהופרע משך אותו זמן, והסגיר עצמו למפקד. הוא לא הועמד לדין - לא על הסירוב לעלות למישמר ולא על ה-שימוש בסמים. מפקדו נתן לו עונש אדמ" ניסטרטיבי של שבועיים עבודה במיטבח, במקום עבודותיו הרגילות.

המועדון שבמיספרה חגג את "היציאה מהצרה" של הסמל חבר-המועדון במסיבת סמים סוערת, אשר לשכמותה לא זכה הבטיס מעודו.

אין ביחידה אדם שאינו יודע כי ב-יחידה יש חיילים וחיילות שמעשנים חשיש. גם רוסא-היחידה יודע זאת: "מה אני יכול לעשות? דיווחתי מיספר פעמים למפקד היחידה על כך, אבל הוא לא עשה שום דבר. אני רק מתנחם בעבודה שהם מעשנים בינתיים רק סמים קלים, חשיש, ועדיין לא הגיעו אל הסמים הקשים."

מפקד-היחידה עצמו, קצין בדרגת אלוף-מישנה, אינו מודה בכך שהוא יודע, ואף מכחיש כי קיבל דיווחים מהדוקטור שלו, אבל כל קציני-המינהלה שלו מודים, כי החשיש הפך מכת היחידה.

פקידת המפקד היא חברתו הקבועה של הספר. היא גם חביבת המפקד, "הוא לא מתעסק עם מעשני-הסמים, כיוון שאו יצטרך להכניס את הפקידה שלו לבית-סוהר." מסביר קצין צעיר את מניעיו של מפקד היחידה לאי-ההתייחסות.

האם יוכלו החיילים להמשיך לעשור - או

* פושר - דוחף, בעגה של מעשני-הסמים - מי שמוכר את הסם ומעודד את השימוש בו.